

VOOR DE UITBOUW VAN HET REGIONAAL-EKONOMISCH BELEID

Een memorandum van de Economische Raden van het Vlaamse landsgedeelte.

Bij de aanvang van de nieuwe legislatuur en de vorming van de nieuwe regering vestigen de Economische Raad voor Vlaanderen en de Economische Raden van de provincies Limburg, West-Vlaanderen, Oost-Vlaanderen en Antwerpen de aandacht van de regering, het parlement, het bedrijfsleven en de openbare mening op de noodzakelijkheid het regionaal-ekonomisch beleid te versterken en verder uit te bouwen. Het brengen van de werkgelegenheid naar de woonplaats van de bevolking is immers niet enkel wenselijk om **sociale redenen** zoals de opslorping van de werkloosheid en het vermijden van een overdreven mobiliteit, maar valt in ons land volledig samen met de **doeleinden van de algemene expansiepolitiek**, namelijk de maximalizatie van het Nationaal Produkt, door de lokalizatie van de produktie op de standplaatsen waar de produktiekosten het laagst zijn. De verhoging van de aktieve bevolking vereist het wegnemen van het regionaal onevenwicht tussen werkgelegenheid en arbeidspotentieel. De nog steeds toenemende mobiliteit van de arbeidskrachten legt vooral aan de gemeenschap steeds zwaardere lasten op. De uitbouw van de infrastructuur van enkele agglomeraties wordt steeds duurder, zoals blijkt uit de enorme uitgave (13 miljard) die thans voor de aanleg van een ondergrondse te Brussel wordt nodig geacht en die zich komt voegen bij de ontzaglijke bedragen die de infrastructuur van de hoofdstad in het recente verleden heeft opgeslorpt.

Tegen deze hoge toenemende kosten van een verdere ekonomische konzentratie staan de relatief geringe kosten die voor de ekonomische dekonzentratie in een klein land als België vereist zijn. Deze dekonzentratie beantwoordt overigens aan een tendens van de industrie zelf om, wegens het toenemende be-

lang van de arbeid in de produktie, haar standplaats te kiezen daar waar arbeidskrachten voorhanden zijn.

* * *

Het regionaal-ekonomisch beleid dat sedert 1959 in ons land werd gevoerd heeft ongetwijfeld de ontsluiting van sommige streken en de ontwikkeling van sommige nieuwe groeipolen geaktiveerd. De officiële statistieken over de resultaten van dit beleid tonen echter aan dat dit beleid ontoereikend was om in het geheel van de lokalizatie van de Belgische nijverheid de grondige wijzigingen te brengen die zich zowel om sociale als om ekonomische redenen opdringen. Deze verschillende vaststellingen werden onlangs nog gedaan op het Vijfde Vlaams Wetenschappelijk Ekonomisch Kongres, waar inzonderheid de Nederlandse ekonomist Prof. Tinbergen een krachtigere regionaal-ekonomische politiek in België aanraade.

* * *

De Economische Raden van het Vlaamse landsgedeelte die mede de stoot hebben gegeven tot het invoeren van een regionaal-ekonomische politiek in ons land, en die in 1960 de middelen hebben aangeduid voor een aktief lokalizatiebeleid, menen dat de **grote lijnen van een regionaal-ekonomisch beleid** dienen te zijn:

1. de **prioritaire en selektieve bevordering van de ekonomische expansie in de streken met grote arbeidsoverschotten**, het aanmoedigen van private investeringen door de versterking van de wet van 18-7-1959, het verschaffen door de overheid van risicodragend kapitaal door het oprichten van een Nationale en van Regionale Investeringsvennootschappen;
2. een **krachtig infrastructuurbeleid voor een beperkt aantal groeikernen** die door de Economische Raden van het Vlaamse landsgedeelte op eensgezinde wijze werden voorgesteld, zodat iedere versnippering van de inspanningen kan vermeden worden;
3. het **afremmen van de ekonomische konzentratie in het Brusselse** door het onthouden van ieder voordeel aan vestigingen van stuwende bedrijven;
4. het versterken van de door de wet van 14-3-1961 ingevoerde **beleid van herscholing en omschakeling van arbeidskrachten**.